

1926. AARG. N°. 19.

REDIGERET AF C. M. CHRISTENSEN

5. Oktober 1926.

VOLDGIFTSRETTE

For ca. 1 Aar siden nedsatte Ministeren for offentlige Arbejder et Udvalg ved Statsbanerne til at udarbejde Regler for en Voldgiftsret samt Regler for Forhandling om tekniske Spørgsmaal. Udvalget, hvori bl. a. Organisationens Formand havde Sæde, afgav som bekendt sin Betænkning i Marts Maaned d. A.

Betænkningen, der ved en tidligere Lejlighed har været Genstand for en nærmere Omtale, skal vi ikke her komme ind paa, men kun anføre, at da Lønningsraadet blev bekendt med dette Udvalgs Arbejde, fandt det Anledning til paa Grundlag af den afgivne Betænkning at henstille til Finansministeren, at den for Statsbanerne paatænkte Voldgiftsret ændredes saaledes, at den kom til at omfatte samtlige Statsinstitutioner, hvorved alle Tjenestemandsgesamorganisationer kunde faa Lejlighed til at forelægge for en Voldgiftsret de Spørgsmaal, som den paatænkte Ret var beregnet paa at skulle behandle.

Med den af Statsbaneudvalget afgivne Betænkning som Grundlag fremsatte derefter Lønningsraadet et Forslag til en Ordning for en Voldgiftsret for Statens Tjenestemænd.

Forslaget blev tilsendt Centralorganisationerne til Udtalelse og den 14. Septbr. d. A. var Forslaget, med de Ændringer

Centralorganisationerne fremsatte, Genstand for en Forhandling mellem Finansministeren, Ministeren for offentlige Arbejder og Organisationerne.

Der blev her mellem Regeringens Repræsentanter og Tjenestemændenes Organisationer opnaaet Enighed, og vi aftrykker Ordlyden af den Bekendtgørelse om Indførelse af Voldgiftsret for Tjenestemænd, som Finansministeren har udstedt.

§ 1.

Til Afgørelse af Tvistigheder mellem Staten og Statstjenestemændenes Centralorganisationer I og II (Funktionærklasserne og Embedsklasserne) om Forstaaelse af administrative Bestemmelser af den i Tjenestemandsgesamlovens § 24 nævnte Art oprettes — foreløbig forsøgsvis — en Voldgiftsret, hvis Kendelser Administrationen agter at følge i de Spørgsmaal, som det ikke efter Tjenestemandsgesamlovens § 19 tilkommer Domstolene at afgøre, hvorhos Centralorganisationerne ved at indbringe en Sag for Voldgiftsretten indgaar paa at efterkomme Rettens Kendelse.

§ 2.

En Sag kan kun indbringes for Voldgiftsretten af en af de i § 1 nævnte Centralorganisationer.

§ 3.

Anmodningen om Voldgiftsavgørelse rettes til paagældende Centralstyrelse, der, hvis den fastholder den paaklagede Fortolkning, er pligtig til senest en Maaned efter Anmodningens Modtagelse at videreende Anmodningen til Voldgiftsrettens Formand. Voldgiftsretten afviser Sagen, hvis den falder udenfor de i §§ 1 og 4 afstukne Grænser for Rettens Kompetence.

§ 4.

Udelukkede fra Paakendelse ved Retten er Afgørelser, der hviler paa et stedligt Skøn, f. Eks. Spørgsmaal om, hvorvidt enkelte Tjenester, efter deres Intensitet, henhører under den ene eller den anden af de 3 Tjenestetidsnormer (208, 234 eller 260 Timer maanedlig).

§ 5.

Voldgiftsretten bestaar af en Formand samt 4 faste og 2 for den enkelte Sag valgte Medlemmer, de to sidstnævnte Medlemmer dog kun for saa vidt en af Sagens Parter fremsætter Anmodning derom. Formanden og de 4 faste Medlemmer samt Suppleanter for disse 5 udpeges for 2 Aar ad Gangen paa følgende Maade:

Formanden og en Suppleant for ham vælges af Rettens 4 ordinære Medlemmer. Saa fremt der ikke mellem disse kan opnaas Fler-tal for en Formand (og Suppleant), udpeges Formanden (og hans Suppleant) af den faste Voldgiftsrets Formand.

1 Medlem med Suppleant udpeges af Finansministeren og 1 Medlem med Suppleant af Ministeren for offentlige Arbejder, begge Medlemmer (og Suppleanter) indenfor Statens Tjenestemandsadминистраtion som Repræsentanter for denne.

2 Medlemmer med 2 Suppleanter udpeges af Centralorganisationerne blandt disses Medlemmer, dog saaledes at Centralorganisationerne er berettigede til som Medlem at udpege en Forretningsfører, der ikke behøver at være ansat i Etaten.

De for den enkelte Sag tiltrædende Medlemmer udpeges henholdsvis af og indenfor den Organisation, der optræder som Sagsøger, og af og indenfor paagældende Centralstyrelse.

For saa vidt der indenfor de 2 Aar sker Afgang af Formanden eller blandt de faste Medlemmer af Retten enten ved Dødsfald eller som Følge af, at den paagældende ikke længere opfylder Betingelserne for at være Formand for, henholdsvis Medlem af Retten, eller endelig derved, at den paagældende fremsætter Ønske om at fratræde, og Retten i dette Tilfælde giver Tilladelse hertil, skal Valg af nyt Medlem (Formand) foretages. De saaledes stedfundne Valg har da kun Gyldighed indtil den ordinære Valgperiodes Udløb. Tilsvarende Regler gælder ved Afgang blandt Suppleanterne.

§ 6.

Voldgiftsrettens Sekretær antages og afskediges af Finansministeren efter Indstilling af Retten. Anden fornøden Medhjælp antages af Rettens Formand.

§ 7.

Voldgiftsretten udarbejder selv sin Forretningsorden. I denne skal bl. a. optages Bestemmelser, der sikrer Parterne Underretning om, naar en Sag skal behandles i Retten, saaledes at enhver af Parterne, om de ønsker det — eventuelt ved Sagfører —, kan møde og nærmere udvikle Sagen mundtlig. Endvidere skal der i Forretningsordenen optages Bestemmelser, der sikrer Sagernes hurtige Fremme i Retten.

§ 8.

Retten er med Hensyn til Fortolkningen af de paaklagede Tvistspørgsmaal frit stillet og kan, indenfor den gældende Lovgivnings Rammer, fastslaa en fra begge Parter Opfattelse afvigende Forstaaelse som den rigtige.

I Kendelsen kan der, saafremt Administrationen er den tabende Part, paalægges Administrationen at afbøde Virkningerne af dens fejlagtige Fortolkning overfor det paaklagede og andre Tilfælde end det, der har foranlediget Indankningen for Retten, dog i det længste fra det Tidspunkt, da Organisationens Besværing til Administrationen over det paagældende Forhold fandt Sted.

Ved Kendelsen paalignes der Parterne Udgifterne til Sagens Behandling, derunder Vedderlag til Formanden, Medlemmerne og Sekretæren. Dette sker ogsaa, selv om Kendelsen gaar ud paa, at Sagen afvises som liggende udenfor Rettens Competence.

En Kendelse fra Voldgiftsretten udelukker ikke Styrelsen fra med fremtidig Gyldighed at ændre Reglerne i Overensstemmelse med de for saadan Ændring gældende Bestemmelser, dog bør en saadan Ændring altid forelægges Finansministeren til Udtalelse, forinden Afgørelse træffes.

§ 9.

Afgørelsen indenfor Voldgiftsretten træffes paa tilsvarende Maade som for Tiden ved den faste Voldgiftsret.

§ 10.

Afgørelser truffet af Styrelsen for nærværende Reglers Ikrafttræden er ikke udelukkende fra Indbringelse for Voldgiftsretten, for saa vidt Afgørelserne er truffet i Henhold til Bestemmelser, der omfatter flere Styrelsesgrene. Derimod kan Afgørelser ikke indbringes for Voldgiftsretten, naar Bestemmelserne alene angaar en enkelt Styrelsesgren.

Det kan jo ikke nægtes, at denne Institutions Oprettelse er et Skridt i den rigtige Retning. Voldgiftsrettens Omraade er ganske vist stærkt begrænset, thi den

vil kun komme til at beskæftige sig med Spørgsmaal om Uoverenstemmelse om Fortolkning af bestaaende Ordre. For Tjenestemændene er det selvfølgelig en Betyggelse at vide, at de i Forvejen har en Institution at henvende sig til, naar de føler sig forurettede af en Administrations Fortolkningskunster.

Voldgiftsretten venter nu paa sin Sammensætning ved Udpegningen af de Personer, som skal have fast Sæde deri, men noget epokegørende ved nævnte Voldgiftsrets Oprettelse er ikke sket, som man fra visse Hold synes at ville bibringe Tjenestemændene et Indtryk af, dertil er, som vi allerede har nævnt Voldgiftsrettens Omraade for stærkt begrænset. Dens Værdi underkender vi imidlertid ikke, og vi skal ogsaa erkende Hr. Friis-Skottes Fortjeneste ved, at Spørgsmaalet om en Voldgiftsret til Bedømmelse af Tjenestemændenes Sager nu er en Kendsgerning. Fremtiden skal ogsaa nok gøre Voldgiftsretten mere værdifuld for Tjenestemændene, end den i sin nuværende Skikkelse er. Mange er de Omraader, hvor det for Tjenestemændene er af stor Interesse at kunne faa Spørgsmaal afgjort, hvorom der ikke opnaas Enighed med Administrationen, i en Institution sammensat af dygtige men udenfor Etaten staaende Mænd.

Her ligger Fremtidsbilledet som Organisationerne ved klog Politik kan arbejde i Retning af, saaledes at den Voldgiftsret, der nu er en Kendsgerning, Tid efter anden kan blive udbygget til at være det Forum, som kan træffe Afgørelse i en Række af de Spørgsmaal, som nu ofte, og for ofte skiller Administration og Personale.

Vi for vort Vedkommende vil vide at benytte den første givne Lejlighed til at gøre denne Voldgiftsret mere omfattende, stærk i dens Position og Indflydelse, end man i ovenstaaende Bekendtgørelse har givet den.

»Dick«.

STATSBANERNES BERETNING OM DRIFTEN 1925—26.

(Sluttet.)

I de med Tjenestemandsloven af 12. September 1919 fastsatte særlige Lønningstillæg (Sted-, Konjunktur- og Dyrtidstillæg) skete der i Driftsaaret 1925—26 følgende Ændringer: Stedstillæggets Satser forøgedes ved Lov Nr. 129 af 18. April 1925 med en ny højere Sats paa 495 Kr. aarlig, hvortil Hovedstaden henførtes, og en ny laveste Sats paa 120 Kr. hvortil henførtes en Del Landdistrikter, der ikke tidligere har haft Stedstillæg. Konjunkturtillægget, der var blevet nedsat i Driftsaaret 1923—24 og yderligere nedsat i 1924—25, blev forhøjet fra den 1. April 1925 og fremtidig gjort bevægeligt. Dyrtidstillæggets Satser udgjorde i Driftsaaret — ligesom i sidste Halvdel af Driftsaaret 1924—25 — som Maksimum 702 Kr. for gifte og 468 Kr. for ugifte.

Arbejdstiden paa Statsbanernes Værksteder under Maskinafdelingen har i hele Driftsaaret normalt været 48 Timer pr. Uge. Paa Grund af de indskrænkede Forhold i Centralværkstederne har Arbejde i skiftende Hold i nogen Grad været nødvendigt i enkelte Værkstedsafdelinger.

I Overensstemmelse med Lønbevægelserne inden for Privatindustrien nedsattes Lønnen for det timelønnede Personale ca. 12 pCt. fra Midten af Februar 1926.

Kommissioner og Udvalg.

I Driftsaaret 1925—26 er nedsat følgende Kommissioner og Udvalg:

Den 12. Oktober 1925: Et Udvalg angaaende Spørgsmaalet om Oprettelse af en Voldgiftsret inden for Statsbanerne m. v.

Den 4. November 1925: Et Udvalg til Undersøgelse af Forholdene ved de forskellige Transportmaader for Mælk til Hovedstadens Forsyning.

Den 4. Marts 1926: Et Udvalg til Opstilling af Godsekspeditionerne i Rækkefølge.

Udvalget angaaende Spørgsmaalet om

I Centralværkstederne udgjorde Gennemsnitstimefortjenesten:

	Driftsaar 1924—25	April Kv. 1925	Juli Kv. 1925	Oktober Kv. 1925	Januar Kv. 1926	Driftsaar 1925—26
Haandværkere	ca. 194 Øre	ca. 201 Øre	ca. 204 Øre	ca. 205 Øre	ca. 197 Øre	ca. 202 Øre
Arbejdsmænd	» 180 »	» 188 »	» 190 »	» 191 »	» 183 »	» 188 »

Oprettelse af en Voldgiftsret inden for Statsbanerne m. v. samt det under 11. December 1923 nedsatte Udvalg til Revision af Forskrifterne for Bygning af Vogne til Statsbanerne har i Løbet af Driftsaaret afsluttet deres Virksomhed og afgivet Betænkninger.

Enkeltheder vedrørende Driftens Resultater m. m.

Idet man i øvrigt henviser til Driftsberetningens øvrige Indhold, fremhæves følgende:

Den virkelige Længde af det af Staten drevne Jernbanenet, ekskl. Havnebaner, var ved Driftsaarets Udgang 2 456,31 km. Gennemsnits-Driftslængden af Banerne var i Driftsaaret 2 436,1 km, og Gennemsnits-Driftslængden af Banerne og Færgeoverfarterne var 2 517,1 km.

Færgeoverfarternes Længde udgjorde den 31. Marts 1926 81,0 km. Længden af Skibsstrækningen Kalundborg—Aarhus er beregnet til 89 km.

Lokomotiver.

Ved Driftsaarets Begyndelse havde Statsbanerne til Raadighed: 284 Persontoglokomotiver, 26 Blandettoglokomotiver, 184 Godstoglokomotiver og 204 Rangerlokomotiver. I alt 698 Lokomotiver.

I Driftsaarets Løb har Statsbanerne anskaffet: 0 Lokomotiver.

I Driftsaarets Løb er udrangeret: 6 Persontoglokomotiver, 1 Blandettoglokomotiv og 1 Godstoglokomotiv.

Ved Driftsaarets Slutning havde Statsbanerne derefter til Raadighed: 278 Persontoglokomotiver, 25 Blandettoglokomotiver, 183 Godstoglokomotiver og 204 Rangerlokomotiver. I alt 690 Lokomotiver.

Af Toglokomotiver var 33 uden Tendere.

Antallet af Person-, Blandet- og Godstoglokomotiver udgjorde pr. Banekilometer ca. 0,20.

Ved Lokomotiverne er der i Løbet af Driftsaaret bl. a. foretaget følgende Arbejder: 261 Lokomotiver er udgaaet af Værkstederne efter at være underkastet svær Reparation, 176 Lokomotiver efter at være underkastet let Reparation og 238 Lokomotiver efter mindre Reparation uden Hjulafdrejning. Der er paasat 429 Hjulringe paa Lokomotivhjul, og 1 318 Par Lokomotivhjul er afdrejede (heri indbefattet de Hjul, der har faaet nye Hjulringe). I 67 Lokomotiver er indsat ny Fyrkasse af Kobber. Der er foretaget 221 afdækkede Kedelprøver, som for 83 Lokomotivers Vedkommende har været forbundet med indvendigt Eftersyn. 14 Lokomotiver har faaet i alt 28 nye Cylinder. 2 Lokomotiver har faaet ny Kedel. 209 Lokomotiver er opmalede og lakerede. Af særlige Arbejder udførte i Aarets Løb i Værkstederne skal anføres, at 3 Lokomotiver af Litra K og 2 af Litra D er omformede med Anvendelsen af Reservekedler for Øje.

Lokomotivernes Materialeforbrug.

I Regnskabsaaret 1925—26 er forbrugt 289 581 800 kg Kul, Koks, Tørv og Briketter, og Udgiften hertil har været 10 436 800 Kr. Det samlede Antal Lokomotivkm inkl. Rangering og Reservehold 28 036 400 km, og Forbruget pr. Lokomotivkm 10,33, hvilket svarer til en Udgift pr. Lokomotivkm af 37,23 Øre og pr. kg Brændsel 3,60 Øre.

Til Sammenligning tjener, at Udgiften pr. Lokomotivkm i 1924—25 var 48,64 Øre og pr. kg Brændsel 4,47 Øre.

Kulforbruget er fra 1924—25 til 1925—26 faldet med 0,55 kg pr. Lokomotivkm.

Af Olie er forbrugt 558 417 kg til en samlet Pris af 168 059 Kr. 02 Øre. Forbruget pr. Lokomotivkm var 0,0199 kg, hvilket svarer til en Udgift pr. Lokomotivkm af 0,599 Øre og pr. kg Olie 30,10 Øre.

Til Sammenligning kan anføres, at Udgiften pr. Lokomotivkm i 1924—25 var 0,614 Øre og pr. kg Olie 30,18 Øre.

Olieforbruget er fra 1924—25 til 1925—26 faldet med 0,0015 kg pr. Lokomotivkm.

Ulykkestilfælde.

I Regnskabsaaret er forefaldet ialt 915 Ulykkestilfælde deraf 14 med dødelig Udgang, 63 haardt tilskadekomne og 838 mindre haardt tilskadekomne. Af de døde var 1 Rejsende og 9 dræbte under Arbejde paa Banegaarde eller ved uagtsom Ophold paa Banen. De 4 dræbte var Tjenestemænd.

Skinnebrud.

I Driftsaaret har der i Hovedspor fundet 83 fuldstændige og 74 delvise Skinnebrud Sted og i Sidespor 146 fuldstændige og 39 delvise Skinnebrud.

Axelbrud.

Der har i Driftsaaret fundet følgende Antal Axelbrud Sted: Paa Lokomotiver og Tendere i Driften 1 og ved Eftersyn 3. Paa Personvogne ingen og paa Post- og Rejsegodsvogne 1 og paa Godsvogne 1 ved Eftersyn.

Hjulringsbrud.

Paa Lokomotiver og Tendere i Driften 1 og ved Eftersyn 2 og paa Godsvogne ved Eftersyn 1.

Sygestatistik.

Lokomotivførerne har i Gennemsnit i Driftsaaret haft 16,5 Sygedage og Lokomotivfyrbøderne 9,6 Sygedage.

Togførerne har gennemsnitlig haft 22,3 Sygedage og Togbetjente 11,0.

Lokomotivførerne er fra forrige Regnskabsaar gaaet op med 2,2 Sygedage og Lokomotivfyrbøderne gaaet ned med 0,9 Sygedage.

KONGRES I TYSK LOKOMOTIVMANDS-FORENING

I Dagene 16. og 17. September afholdt »Gewerkschaft Deutscher Lokomotivführer« sin 4. Kongres i Dortmund Wesf. Kongressen talte ca. 3000 Deltagere, hvoraf dog kun ca. 150 var stemmeberettigede Delegerede. Resten var Medlemmer med deres Hustruer, som var stævnet til Dortmund fra hele Tyskland, for at overvære Kongresforhandlingerne, og de dermed forbundne Festligheder og Udflugter. Vor Forening var blandt de indbudne Gæster, og var repræsenteret ved Lokf. Aug. Andersen og Lokfb. Carl Petersen, Ar. Nedenstaaende skal vi give et lille Overblik over de gode og lærerige Dage, vi tilbragte sammen med tyske Kolleger i det tyske Industricentrum.

Vi ankom til Dortmund den 15. om Eftermiddagen og blev hjertelig modtaget af G. D. L.s Hovedbestyrelse. Efter et lille Ophold paa Hotellet, kørte vi med Sporvogn til den store Forsamlingsbygning »Friedenbaum«. Hertil var paa dette Tidspunkt en sand Folkevandring af Lokomotivmænd, let kendelig med Foreningens smukke Emblem i Frakkeopslaget. Ved Indgangen var der en frygtelig Trængsel; men under Førerskab af vor gamle Kending her i Danmark, Hr. Scharfswerdt, fik vi banet os Vej til vore Pladser, og overværede her en festlig Indledning til Kongressen. Formanden for Afdelingen i Dortmund, Hr. Lokf. Wettermann bød Velkommen, hvorefter et Sangkor paa 120 Lokomotivmænd sang nogle prægtige Sange. Midtpunktet i Festligheden var et Festspil, forfattet og iscenesat af Lokf. Tunigkeit, som forestillede Tiden fra 1835 til 1926. Bl. a. saa man i tro Gengivelse det første tyske Lokomotiv »Der Adler«, som blev brugt ved Aabningen af Nürnberg Fürth Banen. Efter Festspillet var der Orkesterkoncert og Taler af forskellige ledende Mænd inden for G. D. L. Denne mægtige Forsamling, som her var til Stede adskiller sig en Del fra det, vi plejer

at se, naar danske Lokomotivmænd fester. Under hele Festligheden saa man tyske Kolleger sidde med deres Brød og Pølse og en stor »Bier« foran sig. Men et er givet, de forstaaer at more sig, og det paa en billig Maade.

Den 16. September begyndte den egentlige Kongres. »Fredenbaum's store Sal var fyldt til sidste Plads, bl. a. saa man en Mængde Lokomotivmænds Hustruer, som med stor Iver fulgte deres Mænds Arbejde. Dagsordenen bestod af 9 Punkter; men til Gengæld var der 644 Forslag til Behandling.

Mødet aabnedes af Formanden for G. D. L., Hr. Lokof. Neumann, Berlin, der udtalte Ønsket om, at Forhandlingerne paa Kongressen maatte blive til Gavn for tyske Lokomotivmænd, samt rettede i hjertelige Ord en Velkomst til de indbudte Gæster. Derefter fik de fremmede Landes Gæster Ordet, som blev modtaget med stærk Bifald af Forsamlingen. Efter at Navnene paa de stemmeberettigede Delegerede var optraadt og Forretningsordenen vedtaget, afgav Neumann en udførlig Beretning om de forløbne to Aar. Man kunde forstaa, at Inflationskrisen, som medførte den tyske Valutas Sammenbrud, havde sat sine dybe Spor blandt vore tyske Kolleger; men trods de uhyre store Vanskeligheder, de havde haft at kæmpe imod paa saa godt som alle Omraader, er det beundringsværdigt at se, med hvilken sammenbidt Energi de har taget Kampen op. Det tyske Folk er vænnet til Disciplin, og dette gør sig ogsaa gældende inden for Organisationen. Sammenhold og Enighed har været de tyske Kollegers Parole, uden det havde det sikkert ogsaa set værre ud, end Tilfældet er nu. Neumann dvælede særlig ved de bestaaende Tjenestetidsregler, som Foreningen iøvrigt ikke havde godkendt, og haabede paa at faa disse forandret, ikke alene for Lokopersonalets Skyld men ogsaa for det rejsende Publikums Skyld, idet det var en uomstødelig Kendsgerning, at med lang og anstrengende Tjeneste voksede Faren for Toghæld

betydelig. Neumann sluttede med Ordene: »Einigkeit und Recht und Freiheit sind des Glückes Unterfand«.

Derefter foresatte den anden Formand, Hr. Warstein Beretningen. Omtalte særlig Personaleforholdene og Virkningerne af Dawes Planen. Nævnte Forsøgene for at faa Lokopersonalets Lønninger hævet. Forfremmelsesforholdene var ogsaa meget vanskelige. Før i Tiden kunde man opnaa Stillingen som Lokf. i en Gennemsnits-Levealder af 38 Aar, nu var man oppe paa 43 Aar. Omtalte ligeledes Arbejdet for de ældre Lokf. og meddelte, at det havde voldet store Vanskeligheder for at opretholde de 1256 Overlokomotivfører Pladser. Ligeledes havde man krævet højere Pensionssatser.

Beretning og Regnskab blev derefter enstemmigt vedtaget. Det oplystes, at Medlemsantallet var 71 000.

Man gik derefter over til Valg af Bestyrelse, dette vanskeliggjordes en Del ved, at der var indsendt et Forslag, som gik ud paa, at man skulde undlade at vælge to ligeberettigede Formænd. Herom førtes nogen Diskussion, men da de to Formænd afgav Erklæring om, at hvis man indførte den nye Form, vilde de ikke modtage Genvalg, blev den gamle Ordning gældende, og den hidtidige Bestyrelse blev valgt mod 18 blanke Stemmer. Valget blev fuldført under uhyre stærk Bifald.

Den 17. September Kl. 9 Form. fortsattes Kongressen og man tog fat paa de 644 Forslag. Disse var behandlede i Udvalg Dagen før Kongressen, saa der fandt kun meget lidt Diskussion Sted. De forskellige Ordførere havde ganske kort Ordet, og man foretog saa Afstemningen, sommetider en halv Snes Stykker paa en Gang. Afstemningen foregik ved Haandsoprækning. Der blev bl. a. behandlet et Forslag gaaende ud paa, at Foreningen skulde arbejde hen til at faa indført en lovmæssig 8 Timers Arbejdsdag. Ligeledes vedtoges at protestere mod Kulpræmiesystemet, da det virkede demoraliserende og fremmede Utilfredsheden blandt

Personalet. Man var af den Formening, at den største Kulbesparelse kunde opnaas ved at give Personalet bedre Tjenestetidsregler, saaledes at Tjenesten paa Lokomotivet kunde omfattes med større Interesse, samtidig burde Vedligeholdelsen og Reparationerne være betydelig bedre. Man vedtog, at næste Kongres i 1928 skulde afholdes i Frankfurt a. M.

Kl. 7 Em. var Dagsordenen udtømt, og Neumann sluttede Kongressen ved smukke og velvalgte Ord om de tyske Lokomotivmænd og deres Gæster, samt udbragte et »Hoch« for Gewerkschaft Deutscher Lokomotivführer.

Hermed var altsaa to minderige Dage forbi, og for os to Danske, som nød den Ære at repræsentere D. L. F., vil det blive et Minde, som sent glemmes, idet vi mødte en Hjertelighed og Kammeratskabsfølelse, som vi ikke havde drømt om. Det, som ligeledes betog os, var den saglige Maade, vore tyske Kolleger førte Diskussionen paa, og den Enighed de gav Udtryk for gennem deres enstemmige Beslutninger, som bl. a. resulterede i at genvælge deres gamle Ledelse. Vi rejste fra Dortmund med Indtrykket af, at den tyske Organisation er en solid sammentømret Bygning, som ogsaa i Fremtiden vil være i Stand til at varetage deres Medlemmers Interesser.

ET INDLÆG OG ET SVAR

Foranlediget ved flere i den senere Tid i Dansk Lokomotiv Tidende fremkomne Artikler, finder jeg Anledning til at gøre opmærksom paa den stadig stigende Utilfredshed, der spores indenfor Lokomotivførernes Rækker, dels paa Grund af Maaden, som D. L. F.s Hovedbestyrelse arbejder paa, og dels paa Grund af nogle af de Resultater, — hvis man kan kalde det Resultater, — som den mener at have opnaaet.

Hovedbestyrelsen og De, Herr Redaktør, vil meget gerne give det Udseende af, at Utilfredsheden kun findes paa Gb., og at det kun drejer sig om 30 til 40 Medlemmer. (efter Herr Lillies egen Udtalelse paa et Møde), der altid er utilfredse med Hovedbestyrelsens Arbejde, dog specielt naar det drejer sig om Penge, hvilket

sidste vel iøvrigt ikke kan forundre, naar man lægger Foreningens uhyre omfangsrige Regnskaber til Grund.

Denne Anskuelse er imidlertid ikke rigtig, idet det for det første drejer sig om betydeligt flere end nævnte 30 til 40 Medlemmer alene paa Gb., og for det andet at endog Flertallet af Førerne ved flere sjællandske Depoter er meget utilfreds med Hovedbestyrelsens Arbejde og Fremgangsmaade, hvilket sikkert ikke er Herr Lillie ukendt.

Hvor underligt det end lyder, overser eller glemmer Hovedbestyrelsen, med eller mod sin Villie, fuldstændigt, at Foreningen bestaar af to Grupper, Lokomotivførere og Lokomotivfyrbødere, og medens Førernes Stilling vel nærmest maa siges at være blevet forringet, er det modsatte Tilfældet for Lokomotivfyrbøderne, hvilket sidste dog kun kunde have glædet os, saafremt denne Forbedring ikke var opnaaet paa Førernes Bekostning. — Dette kan kun skabe stadig stigende Utilfredshed, og selv om vor Formand endnu har formaaet tilsyneladende at slaa Utilfredsheden ned, kommer der sikkert den Dag, da Herr Lillie maa drage slukøret hjem, hvis han da ikke forinden, som enhver god Styrmand retter sig efter Kompasset og slaar Roret om. — Husk! selv Napoleon holdt kun Stand en Tid.

Denne Utilfredshed er imidlertid ikke ny. — Saa langt tilbage som til 1920, kan denne spores hos mange Medlemmer. — Det var dengang da Hovedbestyrelsen, uden først at have hørt Medlemmernes Stilling, vedtog at deltage i den heldige eller uheldige Generalstrike, hvad man nu vil kalde den. — Et groft Brud paa den personlige politiske Frihed. — Frihed, Lighed og Broderskab, eller Humbuggen længe leve!

Yderligere bragte Fripas-Sagen ligeledes mange Tjenestemænd i Harnisk, idet dette at bruge sine Tillids-Stillinger som Hovedbestyrelsen gjorde ved at gaa med til at tage 6 Fripas fra en Del ældre Medlemmer og give dem til de yngre, uden først at spørge den afgivende Part, ikke skaber Tillid, men yderligere skærper Mistilliden til Hovedbestyrelsen.

Hovedbestyrelsen nøjes endda ikke med at misbruge Tilliden, men overskrider ydermere sin Kompetence. — Under Arbejdsstriden i 1925 vedtog Delegeretmødet at yde de lockoutede Maskinarbejdere et Bidrag paa Kr. 25 000 + Kr. 500 pr. Uge, hvilket blev Kr. 12.50 pr. Medlem. Dette vedtoges, tiltrods for at Delegeretmødets Medlemmer og i Særdeleshed Hovedbestyrelsen burde være indforstaaet med, at Delegeretmødet var og er inkompetent til at behandle et saadant Spørgsmaal, idet Foreningens Love 1. Side udtrykkeligt bestemmer, »at

Foreningens Opgave kun er at varetage Lokomotivmændenes økonomiske Interesser, samt at søge Samarbejde med Statens og Kommunens øvrige Tjenestemandsoorganisationer. — Selvom det paa dette Punkt vilde have være lovligt, vilde det dog have været i Strid med Lovens 2. Side, hvor der staar, »Spørgsmaal, der skal behandles paa Delegeretmødet, skal være behandlet paa Afdelingsmøderne senest en Maaned før Delegeretmødet«. — Dette taler for sig selv. Hovedbestyrelsen forsøgte ikke engang at høre Medlemmernes Stilling til Spørgsmaalet, og paa Gh. tillod man sig endda paa en ret opsigtsvækkende Maade at meddele Medlemmerne, at Beløbet blev trukket fra paa Lønningslisten den 1. Maj, Frihedens Dag. Kort og godt, Hovedbestyrelsen alene vide og befaler.

I Rangermaskine-Spørgsmaalet har Hovedbestyrelsen heller ikke været rigtig heldig. — Efter i mange Aar at have arbejdet for to Mands Betjening paa Rangermaskinerne, slaar Hovedbestyrelsen fuldstændig om, for stadig at tilfredsstille Lokomotivfyrbødernes Krav, og sælger paa biligste og bedste Maade den ene Mand for at faa Førerne paa Rangermaskinerne. — Dette har haft til Følge, at en Del Førere i Hg. og mulig andre Steder maa udføre Lokomotivfyrbøder-Arbejde fordi Lokomotivfyrbøderen først kommer en Time senere og gaar en Time tidligere hjem end Føreren. — Dette kan have til Følge, at Førere, som paa Grund af Alder, søger Rangermaskine, for at faa lettere Tjeneste, først nu kommer paa Arbejde. Eller hvad mener Hovedbestyrelsen om Førere med svækket Syn, der bliver tvunget ud paa Rangermaskinerne. — Det næste bliver vel, at Førere, der søger lettere Tjeneste, maa søge tilbage til Lokomotivfyrbøderstillingen paa Rangermaskine for at opnaa lettere Tjeneste.

Mange af os troede, at Hovedbestyrelsen gjorde alt for at højne Førernes sociale Stilling. Jeg er imidlertid ikke i Tvivl om, at det modsatte er Tilfældet, naar man ser hen til Indmeldelserne i C. O. I. og International Transportarbejderforbund. — Jeg er selvfølgelig ikke i Stand til at bedømme, om Hovedbestyrelsens Stilling derved gøres større. Vi andre Menige gaar nedad og bliver kun fattigere, idet vi maa betale Rejsegildet.

I det uendelige kunde jeg blive ved med at give Eksempler paa den Maade, Hovedbestyrelsen stadig inclusive Dem Herr. Redaktør giver Beviser paa incarneret Selvtillid og glad Fagforenings-Stolthed, og i de Artikler, der i den senere Tid, specielt siden Maj 1925, er fremkommet i vort hellige urørlige blaa Blad, hvor De i mange Tilfælde uden at turde navngive, langt mindre aabent at underskrive disse

Artikler, angriber paa den for Dem, Herr Redaktør, bekendte Maade.

I Bladets Nr. 15 af 5. August d. A. med Overskrift »En Kritik og en Dom«, farer De som sædvanlig frem med Deres selvglade Mine. — Hvorfor ikke ligefrem bruge den rette Overskrift »K r. 1 2,5 0?—«.

Jeg skal imidlertid ikke gaa i Detailler, men hvis Forfatteren er den, jeg tænker, saa vær glad, hvis De kan opnaa at blive ligesaa populær, som den i ovennævnte Artikel omtalte Ekspert.

Heldigvis findes der endnu Mandfolk, der ogsaa i Foreningssager tør tænke, tør tale og tør stemme efter deres Overbevisning.

B. T. Petersen.

— — —

Vi har ikke villet forskaane Medlemmerne for at blive bekendte med ovenstaaende til Hovedbestyrelse, dens Formand og Redaktør »Grausame« Salve. Forfatteren, Lokomotivfører B. T. Petersen er endnu ikke helt landskendt, men stræber ved alle Midler efter at blive det. Vi skylder, forinden vi gaar over til Hr. Petersens Artikel, at oplyse lidt om ham.

Forfatteren, Hr. P. er nemlig et af de 40 —50 Medlemmer, som endnu ikke har indbetalt det Beløb, som Foreningen har udlagt for dem til Hjælp for de Medlemmer af Dansk Smede- og Maskinarbejder Forbund, som forrige Aar, paa Grund af den lange Udelukkelse fra Beskæftigelse, havde saa haardt Brug for Medfølelse og Pengehjælp. Hr. Petersen har efterhaanden slaaet sig op til Fører for den lille Kreds af Lokomotivførere, der ikke forsommer nogen Lejlighed til at demonstrere deres »smukke Karakteregenskaber«, og den tænksomme Læser vil, naar han gennemlæser Artiklen, faa Bekræftelse paa, at Karakteregenskaberne hos dem er, som vi nævner.

Først fortæller han os om den Utilfredshed, der spores indenfor Lokomotivførernes Rækker, paa Grund af den Maade hvorpaa Foreningens Hovedbestyrelse arbejder og paa Grund af nogle af de Artikler, Dansk Lokomotiv Tidende har indeholdt.

Han hævder med Suffisance, at Utilfredsheden ikke alene findes paa Gh., hvor man jo indenfor en bestemt Klike altid er utilfreds med, hvad Hovedbestyrelsen og navnlig med, hvad dens Formand laver eller har lavet, — men at Utilfredsheden blandt Lokomotivførerne er stærkt fremtrædende ved flere sjællandske Depoter.

Det er muligt, at Hr. P. har større Kendskab til dette Forhold end vi andre, og det er ogsaa muligt, at han kan faa Tilslutning i sin

Kritik af den siddende Hovedbestyrelse hos en Del, som ynder Kritik, naar man blot ikke er for nøjeregnende med, hvorledes Kritiken øves. Naar man som i dette Tilfælde ser, at Hr. P. vender sig stærkt inod vor Organisations Formand, hvem han beskylder for at forsømme Lokomotivførernes Interesser og udtaler, at Førernes Stilling vel nærmest maa siges at være blevet forringet i Modsætning til Lokomotivfyrbødernes, saa kan Konklusionen deraf kun blive, at havde det omvendte virkelig været Tilfældet, saa havde Hr. Petersen følt sig særdeles veltilfreds.

Han mener ogsaa, at den Dag vil komme, hvor Hr. Lillie maa drage slukøret hjem, men han regner dog ogsaa med den Mulighed, at han som en god Styrmand retter sig efter Kompasset og slaar Roret om.

Hr. P. forstaaer aabenbart ikke det ene virkelige, at Organisationens Formand er Leder af 2 Kredsbestyrelser, en for Lokomotivførere og en for Lokomotivfyrbødere, som, naar de i Fællesskab holder Møde for at behandle alle Fællessager, da er een Bestyrelse, nemlig Hovedbestyrelse. Det er derfor Kredsenes, henholdsvis den samlede Hovedbestyrelses Beslutninger, som Formanden udfører, og for Formanden maa og skal alle Medlemmer af Organisationen være lige. Formanden kan, hvis han er, som en Formand skal være, ikke føle, tænke og handle kun som Lokomotivfører. Han skal forstaa ogsaa de yngre Medlemmer, d. v. s. Lokomotivfyrbødernes Interesser, og det vil nok ogsaa erkendes fra alle Sider, at denne i sig selv ikke helt lette Stilling har vor ærede Formand altid udfyldt paa bedste Maade. Det ældste Medlem som det yngste Medlem, — hvad talrige Eksempler og Sager beviser, — har alle Tider mødt hos Formanden den største Interesse for deres Henvendelser, og naar derfor Hr. P. vil skyde Ledelsen i Skoene, at Lokomotivførernes Interesser forsømmes, savnes Beviserne, og Hensigten kan kun være at spekulere i mulig Utilfredshed her og der, en Spekulation Hr. P. næppe vil faa Glæde af eller Held til.

De Bebrejdelser, der rettes mod Hovedbestyrelsen for dens Arbejde for, at alle de Medlemmer af vor Organisation, som ikke havde Familiefriepas, kunne opnaa Familiefriepas, har Delegeretmødet godkendt og anerkendt, saa Hr. P. skyder over Maalet; men den Tanke, som her afsløres hos Hr. P. og formodentlig deles af hans 40—50 Samtænkende, beviser bedst af alt, hvor begrænset, egoistisk en Tankegang, der rører sig hos de paagældende. Hvad vilde det sige, om ikke dette Spørgsmaal var blevet løst, at man, hvad Tilfældet havde været, i Løbet af 1 Aars Tid vilde have set de første ud-

nævnte Lokomotivførere uden Ret til Familiefriepas. Mon saa Hr. P. da ikke med Rette kunde have benyttet Ordet om, at Førerens Stilling var blevet forringet. Det maa vist siges til Ledelsens Ros i denne Sag, som i saa mange andre, at der har været Udsyn og Fremsyn, og navnlig maa det forbavse at se, at en københavnsk Kollega vil spekulere i Utilfredshed, skønt han i Forhold til andre, ogsaa sjællandske Kolleger, hvor det drejer sig om Fribefordring af Familier har saadan en Fordel som Skovfrikort, hvilke Kolleger ude omkring i Landet dog endnu ikke har udtrykt Misundelse over for.

Hr. P. kommer i sit Indlæg ogsaa ind paa Begivenhederne i 1920. Der har siden været afholdt flere Delegeretmøder, og den Sag er godkendt af ansvarlige Mænd, og Beslutningen i 1920 var en for vor Organisation og dens Medlemmer forstandig og klog faglig Stilling i den standende Strid. Men dette er det umuligt at overbevise Folk med stærkt udprægede reaktionære Begreber.

Med en Kyniskhed af den Art, som kendetegner sin Mand, og som netop kan bevirke Tilslutning paa Grund af en *ansvarsløs* Agitation, siger Hr. P., at Hovedbestyrelsen har misbrugt den Tillid, der vises den og overskredet sin Kompetence. Fuldt vidende, som han vel maa være, om, at Spørgsmaalet om Hjælp til udelukkede Maskinarbejdere var Genstand for Behandling paa de respektive Kredsgeneralforsamlinger og siden paa Delegeretmødet, hvor det fik enstemmig Tilslutning, og uden at en eneste Delegeret protesterede mod Sagens lovlige Behandling. Det er Hovedbestyrelsen, siger Hr. P., som i Magtfuldkommenhed, i Misbrug af Tillid, i Overskridelse af Kompetence bruger Midlerne.

Nej, Hr. P., Hovedbestyrelsen véd og kender de rette Lejligheder til at bevise, at Lokomotivmændenes store Flertal er besjælede af en Aand og en god Forstaaelse af de Vilkaar, som bydes andre, og som i 1925 blev budt den Stand, hvorfra De. Hr. P. og vi er udgaaede. Danske Lokomotivmænd vilde i Anseelse og Værdighed være vel farne om de i deres Ledelse havde Folk med de Synspunkter, det Hjerte og den Karakter, som Hr. P. ved sin Artikel afslører.

Saa peger Hr. P. paa Lovenes Paragrafer, men enhver, der kan læse Dansk, kan se, at Hr. P.s Mening om, hvad Lovenes Paragrafer udtrykker er urigtig, og forlanger, at det Spørgsmaal, som piner og nager ham baade Dag og Nat, skulde have været meddelt en Maaned før paa ordinær Vis, naar det som her drejede sig om en Arbejdskamp, der knap nok havde antaget sin Form den Maaned før Delegeretmødet. Hr. P. er uerfaren i, hvorledes

Forholdene former sig i det praktiske Liv for en Organisation og en Organisations Ledelse, derfor maa vi vel undskylde ham. Mon Hr. P. ved, hvad en force majeur Situation er.

Rangermaskinespørgsmaalet har Hovedbestyrelsen jo ogsaa fuldstændig forfejlet efter Hr. P.s Mening. Saavidt vi kan forstaa paa Hr. P. vilde han anse det for at være rimeligt, at de Forhold, som han kender fra sin Lokomotivfyrbødertid skulde være gældende endnu, trods det at han vel har været med til at kræve Førere paa Rangermaskinerne, men Ret, Rimelighed og Billighed kendes fra hans og Samtænkendes Side ikke *nedad*.

Den Maade, hvorpaa dette Spørgsmaal nu er løst, er saaledes, at Hr. P. mener at kunne *fiske* utilfredse Lokomotivførere paa de Steder, hvor de har mistet deres Lokomotivfyrbødere. Se, hvilken Humanitetsfølelse der gør sig gældende fra Hr. P.s Side overfor Lokomotivførere, som enten paa Grund af Alder, Svagelighed eller daarligt Syn for at faa lettere Tjeneste, tvinges paa Rangermaskinerne, nu ikke længere kan finde lige saa mange Rangermaskiner med 2 Mad som tidligere. Ordningen for Rangermaskinerne giver stadig Plads for Humanitet (Hr. P. har ikke Eneret herpaa), men hvad viser Hr. P.s Artikel os, den viser for os en Person, der er ganske inhuman, naar det drejer sig om dem, der nu er indtraadt i den Stand, han og vi tilhører. Deres Vilkaar, deres Liv, deres Forhold vedkommer ikke ham, interesserer ham ikke. Han nævner et konkret Forhold i Hg., som han afgjort maa vide, Administrationen skabte, men som Hovedbestyrelsen ogsaa straks fik ændret, da den blev bekendt med det; men hvad med Sandheden gør det ikke saa nøje, blot det kan bruges i Agitation mod Ledelsen.

Hr. P. siger i sin Artikel videre, at han troede, at Hovedbestyrelsen gjorde alt for at højne Førernes sociale Stilling. Det kan Hr. P. vedblivende godt tro, at Hovedbestyrelsen gør, for det gør den. Men Hovedbestyrelsen forstaa ogsaa, at danske Lokomotivmænd ikke kan isolere sig, fordi man ikke har nok i sig selv i vor Tid. I det store centrale Samarbejde om Fællesspørgsmaal, som nu en Gang maa herske og bestaa mellem Tjenestemænd indbyrdes er vi placeret, hvor vi i faglig Henseende har den sundeste Basis. Hr. P. mener, at ved dette Samarbejde bliver Medlemmerne fattigere. Vi tror Hr. P. har ganske Uret. Medlemmerne er blevet rigere, thi den Politik, som Hovedbestyrelsen og navnlig dens Formand siden 1919 har ført udadtil, har haft til Følge, at hvorsomhelst den danske Lokomotivmand befinder sig, i Skandinavien, i Tyskland, i Schwetz, i Østrig eller andre Steder, ligger For-

holdene saaledes, at han altid vil kunne paa-regne at finde Venner, der i en eller anden Situation vil være ham til Nytte. Denne stille Politik udadtil er der maaske ikke ret mange Medlemmer, der har faaet Øjnene aabne for, men en Del har dog allerede under forskellige Forhold ved Rejser i Udlandet erfaret dette Samarbejdes Nytte.

Hr. P. siger videre, at han kunde blive ved med at nævne Eksempler paa den Selvtillid, Hovedbestyrelsen og undertegnede Redaktør er i Besiddelse af. Ja, Hr. P. maa nu en Gang forstaa, at Hovedbestyrelsen har Tillid til de Mennesker, som har givet dem Ansvar og med Arbejdet kommer den glade Fagstolthed, som ogsaa er værd at eje, naar man er beæret med Tillid.

Hr. P. nævner noget om omfattende Regnskaber, selvfølgelig med en bestemt Hensigt. Hr. P. og lignende Samtænkende havde vel ikke i 1914—15 tænkt sig, at vi i 1926, i det korte Spand af Aar og inden for et saa begrænset Antal Medlemmer, som D. L. F. omfatter, skulde have samlet og være Ejer af den Formue, vi nu besidder. Men en bestemt Vilje, et bestemt Forsæt og en bestemt Ledelse indenfor Hovedbestyrelsen har vi at takke herfor. Det er og bliver det Grundlag, som løfter os og beskytter den enkelte Lokomotivmand.

Vi skal ikke komme nærmere ind paa Hr. P.s Bemærkninger om Artiklen i vort Fagblad for 15. August. Den tog Sigte paa en Mand, som efter vor Opfattelse ikke har de Evner, han gerne vilde give det Udseende af at besidde, en Mand, som vi gennem en Aarrække har kendt, og hvis aandelige Dybde vi ofte har haft Lejlighed til at lodde. Naar Hr. P. siger, at Overskriften for Artiklen burde være 12.50 Kr., saa er det det bedste Bevis for den daarlige Samvittighed, der besjæler Hr. P. og hans ligestillede.

Hr. P. slutter sin Artikel med at sige, at der heldigvis endnu findes Mandfolk indenfor Foreningen. Ja, der er jo nogle, der gaar og bilder sig ind, at de er Mandfolk. Det har vi set mange Tilfælde af, og vi har ogsaa set, hvormeget Mandfolk der er i dem, naar de stilles overfor Situationer, som netop kalder paa Mandfolk. Men hvis Hr. P. i sin Selvovervurdering tror, at han har Muligheder for ved ovenstaaende at faa Prædikatet Mandfolk, saa er vi overbeviste om, at Hr. P. ganske savner Forstaaelsen af at vurdere og bedømme de tænkende Lokomotivmænd, som heldigvis, og i Modsætning til Hr. P., ved deres organisationsmæssige Arbejde har vist at være de rette Mandfolk, hvorpaa det positive Arbejde for vor Organisation hviler.

Ser man Listen igennem over de 40—50

Lokomotivførere, som endnu ikke har betalt det Beløb, Foreningen har udlagt for dem, saa ser man, at over Halvdelen af dem er gamle Kendinge, gamle Separatister, dem, som i sin Tid folte sig tiltalt af en lav og ufin Tankegang, forlod deres Kammeraters Rækker, der nu atter lader sig forlede til sammen med Hr. P. at være med i et Nedraknings-, Mistænkeliggørelsens- og for vort Stand og Organisation forringende Arbejde.

Red.

50 AARS JUBILÆUM

Osvald Bøckel.

Den 9. Oktober kan Lokomotivfører Osvald Bøckel, Nyborg, fejre et for en Lokomotivmand vistnok enestaaende Jubilæum, idet Bøckel nævnte Dag har tjent Statsbanerne 50 Aar.

Naar B. kan fejre denne sjældne Fest i en forholdsvis ung Alder, 64 Aar, er det, fordi han begyndte sin Virksomhed ved Banerne som Lærling, Maskinlærling, paa Statens Jernbaneværksted i Frederikshavn.

Det var den 9. Oktober 1876 under daværende Maskinmester Rambusch.

Efter udstaaet Læretid den 9. Oktober 1881 arbejdede Bøckel som Svend samme Sted, indtil han den 9. April 1882 blev ansat som Fyrbøderlærling, som det den Gang hed.

Med Undtagelse af ca. 1½ Aars Tjeneste i Nyborg kørte B. hele sin Fyrbødertid i Frederikshavn og kom ved Forfremmelse til Lokomotivfører 1892 til Struer, men var kun ca. 2 Maaneder der, forflyttedes til Nyborg, hvor han nu har kørt som Fører i 34 Aar.

Længe før D. L. F. stiftedes, var Bøckel ofte primus motor i alt, hvad der skulde foregaa indenfor Kollegernes Kreds, hvor han var stationeret, og ved Foreningens Start var B. ogsaa den, der paatog sig at være Formand for de fynske Lokomotivmænd og blev samtidig Medlem af den nystiftede Forenings Hovedbestyrelse.

Det var den Gang ikke alene selve Organisations-

arbejdet, der hvilede paa Formandens Skuldre, og saa Festarrangementer baade Sorgens og Glædens maatte han staa i Spidsen for.

Smukt, værdigt og taktfuldt forstaar Bøckel at optræde ved Sørgehøjtideligheder og — ja — som han kan mere et Selskab, naar der er Glædesfest.

Tiden synes at være gledet let hen over Jubilarens Hoved; thi trods de mange Aar paa Lokomotivet er han endnu spænstig som en Yndling, baade legemlig og sjælelig; tjener stadig den Institution, som han for et halvt Sekel siden gav sig ind til med usvækket Interesse og Kraft, kører stadig i sin Iltogstur og er endnu af sine Kammerater betroet flere Tillidshverv.

Hjertelig til Lykke paa Højtidsdagen kære, gamle Ven og Kammerat.

C. T.

Dette gælder ogsaa for

Red.

LOMMEBOGEN FOR LOKOMOTIVMÆND

For nogle Dage siden er der udsendt Bestillingssedler paa 2. Aargang af den for Lokomotivmænd specielt udarbejdede Lommebog.

Af dem, som har købt Lommebogen sidste Aar, har vi erfaret, at Bogen har været dem til stor Nytte i den daglige praktiske Tjeneste.

I Lighed med forrige Aar indeholder Bogen Afsnit om Togenes Gang, Hastighed, Signalisering, Fribaneordre, Lokomotivtyper, Vægt, Trækkekraft o. s. v., alt ført op til Dato med de Ændringer, som siden er foretaget. Desuden indeholder den nye Udgave Afsnit vedrørende Vandforsyningsstationer, Vognlære og Vogntyper, Færgetjeneste, Færger, Jernbanehistorie, Værksteder og Hjælpeværksteder m. m.

Desuden vil Bogen komme til at indeholde Lønningsslov, Dyrtids-, Konjunktur- og Stødtillæg.

Bogen indeholder desuden almindelige Kalenderoplysninger, og Bogens Regnskabssider er, dels paa Grund af, at Bogens Format er noget større, dels paa Grund af, at Maaneden er ført paa to Sider betydelig bekvemmere.

Vi anbefaler alle interesserede Medlemmer at købe Bogen og at benytte Lejligheden nu ved at skrive sig paa de udsendte Lister for at sikre sig et Eksempplar, da der ikke vil blive fremstillet flere Eksemplarer end nødvendig.

Uheldsforsikringsforeningen.

Den 11. Oktober d. A. kan Uheldsforsikringsforeningen for de danske Statsbaners Personale holde 25 Aars Jubilæum, i hvilken Anledning Uheldsforsikringsforeningen har udsendt en Beretning om de 25 Aars Virksomhed.

Beretningen, hvis Forfatter er Forretningsfører P. D. Pedersen, giver i et smukt udstyret Værk et klart Billede over Uheldsforsikringsforeningens Arbejde og Vækst gennem disse 25 Aar.

I Anledning af Jubilæet afholdes der paa Jubilæumsdagen en Sammenkomst med paafølgende Middag, hvortil der er udsendt en Række Indbydelser.

25 Aars Jubilæum.

Den 1. Oktober kunde Dansk Smede- og Maskinarbejder Forbunds Afdeling, Afdeling 7, ved de danske Statsbaner holde 25 Aars Jubilæum.

I den Anledning har Afdelingen udsendt et meget smukt udstyret Festskrift, af hvis Indhold vi fremhæver Afsnittet om Jernbaneanræktedernes Historie, de første Dages faglige Bevægelse indenfor Smedene ved Statsbanerne, om deres Formænd, særlig vor gamle Ven, Hr. Kirketerps Virken for sine Kaldsfæller, en Omtale af en Række Forhandlinger og Overenskomster, derimellem ogsaa de Aftaler og Overenskomster, som vor Organisation har med Dansk Smede- og Maskinarbejder Forbund, og endelig en smuk og varmtfølt Omtale af Smedenes afdøde Fører I. A. Hansen.

Jubilæet blev fejret Lørdagen den 2. Oktober ved en smuk Fest paa »Gimle« med Afholdelse af Koncert og Faneafsløring med efterfølgende Bal.

Bonusfordeling i Uheldsforsikrings-Foreningen.

Som meddelt foregaar der atter i Aar Bonusfordeling til de Forsikrede.

Bonusfordelingen i H. t. Lovens § 21 foretages saaledes, at Medlemmer, der er indtraadt i Foreningen for 30. November 1925, og som er Medlemmer i September og December Kvartaler 1926, fritages i nævnte to Kvartaler for Præmieydelse

af den Forsikringssum, de havde tegnet inden Udgangen af August 1926.

Opmærksomheden henledes paa, at nyt Forsikringsaar begynder den 1. December.

Indmeldelser bedes adresseret til:

UHELDSFORSIKRINGS-FORENINGEN

for de danske Statsbaners Personale.

København H.

Brevforsendelser til Foreningen kan som Tjenestesager befordres frit, naar Konvolutten er utilklæbet.

Min. Afsked med Pension fra 31—12—26.

Lokomotivførerne A. N. F. Kock, Kbhvn Godsb., paa Grund af Svagelighed, N. C. P. Stubdrup, Struer, paa Grund af Svagelighed, R. M. Petersen, Kalundborg, efter Ansøgning paa Grund af Alder, F. V. Petersen, Kbhvn Godsb., efter Ansøgning paa Grund af Svagelighed.

Tilladelse til at træde udenfor Nummer:

Lokomotivfyrbøder H. H. E. Schæbel, Østerbro, fra 1—10—26 til 30—9—27.

Tilladelse til at bytte Tjenestested fra 15—10—26:

Lokomotivfyrbøderne L. J. Andersen, Kbhvn Godsbanegaard, og O. C. Andersen, Løgumkloster.

Forflyttelse fra 1—10—26:

Lokomotivfyrbøder J. E. Christensen, Aalborg, til Frederikshavn.

Navneskifte:

Lokomotivfyrbøder O. A. A. Olsen, Kbhvns Godsb., hedder fra 23.—9.—26 Otto Albert Axel Løvborg.

Afgaaet ved Døden:

Lokomotivfyrbøder G. A. Mouritzen, Sønderborg, den 28.—9.—26.

Kiær's Klæder

20, Skindergade 20

Habit eller Frakke
udmærket dansk Stof
smukt udstyret helt igennem

35 Kr.

RENSECREMEN TIKLO

er ganske vidunderlig til at fjerne Olie, Fedt, Sod, Smørelse, Snavs, Tjære o. lign. fra Hænder og Arbejdstøj.

Forlang „Tiklo“ hos Deres Købmand eller skriv til:

Worning & Petersen, Vejle.

STØT DANSK INDUSTRI

Nærværende Nummer er afleveret paa Avispostkontoret d. 6. Oktbr.

Redaktion: Vesterbrogade 98 A², København B.

Tlf. Vester 8173 eller Centr. 14,613.

Udgaar 2 Gange maanedlig.

Abonnementspris: 6 Kr. aarlig.

Tegnes paa alle Postkontorer i Skandinavien.

Annonce-Ekspedition

Ny Vestergade 7³, København B.

Telefon Central 14,613.

Kontortid Kl. 10—4.